

Rom 2, 7

7: Til dem som med utholdenhet i god gjerning søker herlighet og ære og uforgjengelighet, skal han gi evig liv.

De som søker Gud og hans rike, de søker samtidig evig ære og herlighet, også om de ikke tenker på det selv engang. Det er det første vi skal merke oss her. Dessuten finner vi over alt i Skriften at den evige lønn stadig holdes fram som en oppmuntring til de troende, for at de utholdende må følge Jesus. Selvsagt er det bare Kristi kjærlighet som er den eneste drivkraften til alt godt. Men de som har denne drivkraften i hjertet, de vil Herren også styrke og oppmuntre til å holde ut, tålmodig i kampen, idet han holder fram kronen og den evige herlighet som venter dem ved målet. På samme måte vekker og advarer han oss mot søvnen, og mot slapphet i tjenesten, ved at han understreker faren for å tape kronen.

Herren sier: "Vær tro inntil døden, så vil jeg gi deg livets krone" (Åp 2: 10). "Hold fast på det du har, for at ingen skal ta din krone" (Åp 3: 11). "Den som seirer, ham vil jeg gi å ete av livets tre" (Åp 2: 7, 11, 17, 26, 3: 5, 12). Når Paulus gjennom hele det femtende kapittel av første brev til korinterne taler om oppstandelsen, hvor stadfestet og sikker den er, og om dens herlighet, så avslutter han slik: "Derfor, mine elskede brødre, vær faste og urokkelige, alltid rike i Herrens gjerning, da dere vet at deres arbeid ikke er forgjeves i Herren". I det bibelordet vi har for oss sier han at de som med utholdenhet i god gjerning søker herlighet og ære og uforgjengelighet, de skal virkelig Gud også gi evig liv. Og det er bare i dette evige liv vi har all den salighet, som en gang fullkomment skal åpenbares i himmelens og evighetens lys.

Rom 2, 8-9

8 og 9: Men over dem som er gjenstridige og ulydige mot sannheten, men lydige mot urettferdigheten - over dem skal komme vrede og harme. Trengsel og angst skal komme over hver menneskesjel som gjør det onde, både jøde først og så greker.

Med tre markerte kjennetegn beskriver apostelen her de ubotferdige. Det første er at de er gjenstridige. Dvs. at de stritter imot Guds arbeide på deres hjerter. De innser at Guds kall også vil føre til at de må gi avkall på noe. De stritter imot all Guds påvirkning. De vil maksimalt leve sin egen "gode" kristendom. Dernest er de ulydige mot sannheten. De både ser og forstår så mye av sannheten, at de helt bevisst må motstå sannhetens/Herrens røst for å kunne bli værende i sine synder. For en uhyggelig tilstand! Det tredje er: men lydige mot urettferdigheten. Dvs. at de ikke bare voldelig tvinges av en ond makt, eller synder, på grunn av at de ikke makter holde seg våkne, men de har et sinn som holder med det onde. Det er et karakteristisk kjennetegn for et ubotferdig sinn, og et bevisst liv i synd. Det er dette Skriften kaller "den som gjør synd" (1Joh: 3, 8, 9. Konf. v. 6 her).

Her er forskjellen mellom de troendes synder, og de vantros. En troende makter ikke alltid være eller gjøre det han vil, men må ofte sukke med apostelen: "det jeg hater, det gjør jeg" (Rom 7: 15-24). "Da er det ikke lenger jeg som gjør det, men synden som bor i meg" (v. 17). Men de som "gjør synd", det er de som forsvarer sin synd, og de skal ikke arve Guds rike (1Kor 6: 9, 10, Gal 5: 21). Han sier her at over dem skal det komme vrede og harme, nemlig Guds unåde og rettferdige straff, ja trengsel og angst. Over hver menneskesjel som gjør det onde, eller som lever i det onde, og selv står med disse gjerningene innfor Gud, uten Stedfortrederen, - over disse sjelene uttaler Kristus selv at de skal gråte og skjære tenner.

Både jøde først og så greker. Med denne tilføyelsen antyder apostelen på nytt hvordan ansvaret og straffen blir større, i samme grad som mennesket har hatt kunnskap om Gud og hans vilje. Når det gjaldt dette forholdet, så stod jødene høyt over grekerne, dvs. hedningene. Derfor ville de også "først", i forhold til hedningene, bli rammet sterkere av Guds vrede og harme, trengsel og angst, når Guds rettferdige dom blir åpenbart. Dette hadde også Herren tidlig talt til dem: "Bare dere ville jeg kjennes ved blant alle jordens ætter. Derfor vil jeg hjemsóke dere for alle deres misgjerninger" (Amos 3: 2. konf. Mat 11: 22, Luk 12: 47). Men om enn dommen skal bli hardest over jødene, så skal heller ikke hedningene ansees uskyldige. Grunnen til det så vi i kapitlet foran, men også i dette.

Men jøde først -! Tenk nøye over dette, du som er født og oppvokset i lyset av Guds evangelium. Kan du tro det skal gå deg vel, hvis du fortsetter å forakte dette lyset, ved at du blir værende i synd og selvopptatthet, og ikke blir omvendt og frelst? Hvor stor vil ikke den vrede og harme, trengsel og angst være, som da istedet kommer over din sjel!

Rom 2, 10

10: Men herlighet og ære og fred skal hver den få som gjør det gode, både jøde først og så greker.

For noen herlige løfter! Ikke bare nåde og forlatelse. Ikke skal vi bare slippe velfortjent straff for alle syndene. Men herlighet og ære skal de også få, de som tross alt har vært syndere, og bare fortjente Guds straff. Når de på tross av dette, likevel har latt seg føre til frelse, og er blitt ikledd Kristus, så skal de altså stå så fullkomne for Guds øyne som om de var hans elskede Sønn (Ef 1: 4-6). De skal til og med ha herlighet og ære, så dommeren skal ære dem som om de ikke hadde gjort den minste synd, men bare levd rett og fullkomment. Så umåtelig stor er nåden over dem som er nådens barn. Det gode de har gjort, drevet av Guds nåde, hvor smått det enn er - som å gi noen et glass vann i Jesu navn -, det skal bli husket og priset i Kristi herlige dom, som om han selv hadde vært den som tørstet og hadde fått dette glass vann.

Men også i dette, hvis vi skal tale om belønning av gode gjerninger, så vil det bli et skille. De som har hatt mer lys, og derfor som troende vært "rik på Guds herlighet over miskunnhetens kar" (Rom 9: 23-24), de skal også i dommen få mer pris, herlighet og ære, enn de som har hatt mindre. Det er dette

det tales om i det gjentatte "jøde først, og så greker". Store og fullkomne er Herrens dommer. Måtte alle mennesker holde dette klart for seg!

Rom 2, 11

11: For Gud gjør ikke forskjell på folk,

Å gjøre forskjell på folk, dvs. at dommeren ikke dømmer alle etter de samme prinsippene, men tar hensyn til personene. Det er en urettferdighet hos syndige mennesker, som aldri kan tenkes vil finne sted hos vår store Gud. Moses sier: "Herren deres Gud, han er gudenes Gud og herrenes Herre, den store, den mektige og den forferdelige Gud, som ikke gjør forskjell på folk og ikke tar imot gaver" (5Mos 10: 17). Men jødene er ikke de eneste som går med en slik innbilning, at Gud i sin dom likesom skulle gjøre et unntak når det gjaldt dem, sitt eiendomsfolk, slik at de ikke blir straffet på samme måten som andre.

Dette finner vi også innen kristenheten. Endel mennesker som har erfart noen nåde, og opplevd Guds trofasthet, tror dermed at Gud elsker dem så høyt at de kan regne med at han vil overse om de faller tilbake i sin egen trygghet. Slik oppfører de seg i alle fall, og begynner å leve fritt og ubekymret etter kjødet, på lik linje med måten de ugudelige lever på. Det er mot en slik falsk innbilning Herren taler, når han sier: "Når en rettferdig vender om fra sin rettferdighet og gjør urett, gjør etter alle de motbydelige gjerninger som den ugudelige gjør, skulle han da få leve? Ingen av de rettferdige gjerninger som han har gjort, skal tilregnes ham. For den troløshet han har vist, og for den synd han har gjort, skal han dø" (Esek 18: 24). Gud er stor og rettferdig. Han gjør ikke forskjell på folk.

Derfor formaner også Peter: "Når dere påkaller som Far ham som dømmer uten å gjøre forskjell, enhver etter hans gjerninger, da ferdes i frykt i deres utlendighets tid" (1Pet 1: 17). Dvs. at vi skal vandre i gudsfrykt. I motsatt fall vil dere enten pådra dere mye vondt, for Gud hjemsøker synden med ris og plager (Sal 89: 31-35). Eller det som verre er: Ved lettsindig forakt overfor klare ord fra Gud, blir forherdet, "vender om fra deres første rettferdighet", faller til slutt helt fra, og kommer dermed igjen under loven. Da skal dere dømmes etter hele Guds strenge rettferdighet i loven.

Noe ganske annet er det at "det er ingen fordømmelse for dem som er i Kristus Jesus". Men disse "vandrer" da heller ikke "etter kjødet, men etter Ånden" (Rom 8: 1, 4). At disse ikke dømmes etter loven, at ingen synd blir tilregnet dem i dommen, det kommer av at Kristus har oppfylt loven for dem, og står overfor vår Far i himmelen i deres sted (Rom 10: 4, Heb 9: 24). Men disse blir også daglig "dømt, for at de ikke skal bli fordømt sammen med verden" (1Kor 11: 31-32). I dette verset vi har foran oss, motsier ikke Paulus dette, de troendes, forhold. Her taler han bare om hvordan Gud dømmer etter loven. Det vil skje, i ubegrenset rettferdighet, over alle mennesker som ikke kan vise til at de har en fullbyrdelse av loven. Og det gjelder enten selve lovens innhold er åpenbaret for dem, eller ikke. Dette tar nå apostelen opp.